

κα διαμένοντα ἀναφέρεται ὅτι «ὁ σῖτος εἶνε ἄφθονος» καὶ ὅτι «ἡ ἄμπελος ἔχει καλῶς» εἰς ἄλλην δ' ἐπιστολὴν δι' ὑπαινιγμοῦ λίαν διαφανοῦς ὁ βασιλεὺς ἀποκαλεῖται «νοητὸς Ἐωσφόρος.» Ἀλλὰ πρὸς ἀπόγευμα τοῦ ὕφους καὶ πρὸς ἔνδειξιν ἅμα κατὰφωρον τῆς φρενοπαθείας τοῦ ἡγέτου τῶν Φιλορθοδόξων Φλαμιάτου, παραθέτω ἐνταῦθα περικοπὰς ἐκ μακρᾶς αὐτοῦ ἐπιστολῆς χρονολογουμένης ἐκ Πατρῶν ἀπὸ 22 Φεβρουαρίου 1852 καὶ ἀπευθυνομένης πρὸς τινὰ Παρθένιον εἰς τὴν μονὴν Ἀγίου Ἀθανασίου. «Εἰς τοιαύτην τρομερὰν ἐποχὴν, γράφει ὁ Φλαμιάτος, ἀπαιτεῖται μεγάλη καὶ ἀδιαλείπτως σκέψις εἰς ὅλους τοὺς ὀρθοδόξους, ἐπεὶ δὲ ἐπαπειλεῖται μεγάλη καὶ φοβερά ὀργὴ εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ πρὸ πάντων εἰς ὅσους Χριστιανούς γίνονται ἐκ Θεοῦ ἀποστάται διὰ πλάνης καὶ ἀνομίας, ὡς εἶπεν ὁ Κύριος: «Πλὴν τοὺς ἐχθρούς μου μου ἐκείνους, τοὺς μὴ θελήσαντάς με βασιλεῦσαι ἐπ' αὐτούς ἀγάγετε ὧδε καὶ κατασφάζατε ἔμπροσθέν μου.» Ἡ αὕτῃ ὀργὴ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον ἐπαπειλεῖται καὶ εἰς ὅσους Ἱερεῖς καὶ Ποιμένας θεωροῦσιν αὐτὸν τὸν πόλεμον τῆς ἀποστασίας καὶ ἀδιαφοροῦσιν. . . . Ἡ πραγματικὴ ἀπόδειξις τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπης ἐστὶν ἡ ὑπεράσπισις τῆς αὐτοῦ Ἐκκλησίας, ἥτις ἐστὶ σῶμα Χριστοῦ. Μὴ καύσητε διὰ τοῦτο ἀνακαλύπτοντες τὴν ἐκ τοῦ αἰσθητοῦ Σατανᾶ τῆς Ἀγγλίας κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους ἐπιβουλὴν, ἡ ὁποία προοδεύει ἀδιαλείπτως, ἡ ὁποία ἔφερεν ἐπὶ Ἀντιδασιλείας τοιούτους ὀλεθριωτάτους καὶ διαβολικοὺς νόμους, διὰ τὴν τελείαν κατάργησιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸν ἀφανισμόν τοῦ Γένους. Ὡστε γίνεται πολὺ πιθανὸς ὁ φόβος ὅτι ὅσοι λαμβάνουσιν εἰς ταύτην τὴν ἐποχὴν, ἐν ἣ διατηροῦνται αὐτοὶ οἱ νόμοι, ὁποῖας δὴποτε θέσεις καὶ ἀξιώματα διὰ τῆς ἀρχῆς, ὅλοι πίπτουσιν ἀνεπαισθήτως εἰς τὴν ἄρνησιν τῆς πίστεως καὶ ὑπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ νοητοῦ ἐχθροῦ. Αὐτὸς ὁ ἐχθρὸς ἔκοψε πρὸ πολλοῦ καὶ ὅλην τὴν κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας, ὁποῖοι οἱ Ἀρχιερεῖς, ἐκτὸς 3 ἢ 4 Σαδδουκαίων ἐν Ἀθήναις, οἱ ὁποῖοι φέρουσιν ὑπακοὴν εἰς αὐτὸν τὸν ἐχθρὸν ἐνεργοῦντες τὰ ὅσα αὐτὸς θέλει. Αὐτὸς ἔκοψε πρὸ πολλῶν ἐτῶν καὶ ὅλην τὴν κεφαλὴν τοῦ λαοῦ, ὁποῖοι πρὸς τοῖς ἄλλοις οἱ κήρυκες καὶ οἱ διδάσκαλοι, ἔχων αὐτὸς μόνος τόσον πλῆθος ὄψεων, ἐξ ὧν ἐκλέγει καὶ ψηφίζει ὅλους τοὺς ψευδοκήρυκας καὶ ψευδοδιδασκάλους, τοὺς ὁποίους ὅλους βραβεύει ἐκ τοῦ ταμείου, ἐνεργοῦντες ἀδιαλείπτως μετὰ μεγάλου πόθου καὶ ζήλου τὴν πλάνην, τὴν ἀνομίαν καὶ ὅλην τὴν πνευματικὴν καὶ σωματικὴν ἀπώλειαν καὶ ἀφανισμόν ὅλου τοῦ ἐκλεκτοῦ λαοῦ. Ἡ ἐπιβουλὴ ὑπάρχει τόσον φοβερά καὶ φρικτὴ καὶ ἔλαβε τοσούτην πρόοδον καὶ προκοπὴν, ὥστε

ἐφαίνετο ἀναγκαῖον ἵνα κηρύττῃ αὐτὴν βροντώδης φωνὴ ἀπ' οὐρανοῦ ἀδαλείπτως ἡμέραν καὶ νύκτα. Γίνεται δὲ πολὺ πιθανὸς ὁ φόβος ὅτι ἀναφανήσονται σημεῖα ἐν οὐρανοῖς καὶ συγχρόνως ἡ μεγάλη καὶ φοβερά ὀργὴ τοῦ Ἀντιχρίστου. Πρόσεχε μὴ φανῇς ἀμελὴς περὶ τούτου ἐκ τοῦ κοσμικοῦ καὶ ἐχθρικοῦ φόβου, ἀλλὰ γενοῦ ἐργάτης διδασκτικὸς καὶ πρόθυμος διὰ τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπης καὶ μιμητῆς τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου ἐν ὥραιότητι, ἀγάπῃ καὶ ταπεινοφροσύνῃ, ἀνακαλύπτων καὶ στηλιτεύων τὴν πλάνην καὶ τὴν ἐπιβουλὴν καὶ ποιῶν τὴν διαμαρτύρησιν περὶ τῆς ἐκ τούτου ἐπομένης μεγάλης ὀργῆς. Καὶ ἂν εἰς τοῦτο τὸ ἔργον ἀπαντήσετε πειρασμούς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν καὶ διατελέσετε ἀκλόνητος, τότε πιστεύετε ὅτι ἐπιδραφιλεύεται περισσοτέρα ἡ χάρις ὡς μιμητῆς τοῦ Κυρίου καὶ ὅτι ἀποθησαυρίζετε περισσότερον μισθὸν μακαριότητος καὶ βραβεῖα κατὰ τοῦ νοητοῦ ἐχθροῦ.»

(Ἐπεταὶ συνέχεια).

ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ.

ΧΑΡΑΛΔΟΣ

Ο ΗΓΕΜΩΝ ΤΩΝ ΒΑΡΙΑΓΩΝ

Βυζαντινὸν ἱστορῆμα.

(Συνέχεια, ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Τὴν Κυριακὴν τῆς ἀπόκρεω οὐδόλως ἐκαλοῦντο φίλοι (ἤτοι συνδαιτυμόνες ἐκ τῶν Μεγιστάνων) εἰς τὴν βασιλικὴν τράπεζαν, ἀλλ' ἡπλοῦτο κλητῶριον διὰ τοὺς πένητας ἐν τῇ ἀψίδι (τῷ προνάῳ) τῆς ἁγίας Σοφίας, ἢ τῷ Μιλίῳ, τοῦ Ἀνακτος ἐστῖωντος μόνον τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ καὶ οἰκείους.

Τὴν Τρίτην τῆς Τυροφάγου ἐκάλει τὸν Βασιλέα σὺν πάσῃ τῇ Συγκλήτῳ, ἥτοι μετὰ πάντων τῶν ἀνωτάτων Ἀρχόντων ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως ἐν τῷ εὐαγγεῖ μεγάλῳ Πατριαρχείῳ, καὶ μετὰ τὴν ἱερὰν λειτουργίαν ἐτελεῖτο κλητῶριον ἐν τῷ μεγάλῳ Σεκρέτῳ τοῦ Πατριάρχου. Μετὰ δὲ τὸ κοῦφισμα τοῦ πρώτου μίθου (ἤτοι ἀπαχθέντων τῶν ὀρεκτικῶν), εἰσήγετο ὁ Πρωτονοτάριος τῶν Πατριαρχείων μετὰ τοῦ ἀναλογίου αὐτοῦ, καὶ ἱστάμενος πρὸς τὰ εὐώνυμα τῆς βασιλικῆς τραπέζης, ἀνεγίνωσκε τὸν περὶ νηστείας λόγον. Καὶ πάλιν μετὰ τὴν εἴσοδον τῶν τυρεψιτῶν ζωμῶν, εἰσήγοντο οἱ ψάλται ἄμφω (οἷτε ἁγιοσφῆται καὶ ἀποστολιταὶ) σὺν τῷ αὐτῶν Δομεστίκῳ, δώδεκα τὸν ἀριθμόν, ἐπίσης καὶ ἰσαριθμοὶ ἀναγνώσται σὺν τῷ αὐτῶν Δομεστίκῳ, οἵτινες πάντες ὁμοῦ ᾄδον ἱερὸν ὕμνον κατὰ τὸ προσῆκον.

Τὴν δὲ Πέμπτην τῆς αὐτῆς ἐβδομάδος ἐκαλεῖτο εἰς ἐστίασιν ἐν τοῖς μεγάλοις Ἀνακτόροις ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης μετὰ τῶν ὑπ' αὐ-

τοῦ ἐκλεγομένων Μητροπολιτῶν, εἰς οὓς προσετίθεντο Πρεσβύτεροι τῶν ναῶν τοῦ Παλατίου, ἡγούμενοι τῶν μεγάλων βασιλικῶν μονῶν, καὶ **Σεκρετικοὶ παπάδες** (γραμματεῖς τῶν Πατριαρχείων).

Κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἑορτῆς ἰδρυθείσης, ὡς γνωστόν, ὑπὸ τοῦ Μιχαήλ καὶ τῆς Θεοδώρας ἐπὶ τῇ ὁριστικῇ ἀναστηλώσει τῶν εἰδόνων, μετὰ τὴν ἐκ Βλαχερνῶν εἰσέλευσιν τῆς φαινῆς λιτανείας καὶ τὴν ἱερὰν μυσταγωγίαν, ἐτελεῖτο κλητώριον ἐν τῷ μεγάλῳ πατριαρχικῷ Σεκρέτῳ, δι' ἐξόδων τοῦ μεγάλου **Οἰκονομίου** (ταμείου τῶν Πατριαρχείων), εἰς ὃ παρεκάθηντο πάντες οἱ πρωτεύοντες Μεγιστάνες.

Κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, μετὰ τὴν προέλευσιν ἐν τῷ ναῷ τῶν χαλκοπρατείων, εἰσήρχοντο οἱ Βασιλεῖς εἰς τὸ Ἀνάκτορον μετὰ πάσης τῆς **παραδόξου** Συγκλήτου (ἴσως περιδόξου) λαμπροφορῶντες· ἐκεῖ δὲ ἀπετίθεντο πάντες τὰς ἑαυτῶν στολὰς, καὶ περιεβάζοντο κεχρυσωμένα σκαραμάγγια, μεθ' ὃ ἐτελεῖτο μέγα κλητώριον ἐν τῷ περιφανεῖ Τρικλίνῳ τοῦ Ἰουστινιανοῦ.

Κατὰ τὴν Κυριακὴν τῶν Βαίων ἐτελεῖτο ἡ προέλευσις ἐν τῷ Θεοφυλάκτου Παλατίῳ. Οἱ εὐσεβεῖς Βασιλεῖς ἐκάθηντο μετὰ τοῦ Πατριάρχου ἐν τῷ Χρυσοτρικλίνῳ, παρισταμένου παντὸς τοῦ Κουβουκλείου, εἰσήγοντο δὲ οἱ τέσσαρες Δομέστικοι τῶν ταγμάτων (τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς), οἱ δύο δῆμαρχοι (τῶν Βενέτων καὶ Πρασίνων) καὶ ὁ Χαρτουλάριος τῆς βασιλικῆς **Σακέλλης** (τοῦ ταμείου) μετὰ πάντων τῶν γηροκόμων καὶ ξενοδόχων τῶν εὐαγῶν οἰκῶν. Τούτων δ' εἰσκομισάντων τὰ τίμια σταυρία (τοὺς σταυροὺς), εἰσήγοντο πάντες οἱ Μάγιστροι, Ἀνθύπατοι, Πατρίκιοι καὶ Ὀφφικιάλιοι ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως, ἡμφιεσμένοι τὰς λευκάς αὐτῶν χλαμύδας, καὶ παρ' αὐτῶν ἐλάβανον ἀνά ἓν σταυρίον, μεθ' ὃ ἐτελεῖτο λιτάνειος ὑμνωδία ἀπὸ τοῦ ναοῦ τῆς Θεοτόκου τοῦ Φάρου πρὸς τὸν ναὸν τῆς ἁγίας Τριάδος τῆς Δάφνης, καὶ μετ' αὐτὴν τέλος λαμπρὸν κλητώριον ἐν τῷ τρικλίνῳ τοῦ Ἰουστινιανοῦ.

Κατὰ δὲ τὴν μεγάλην Πέμπτην τῆς περιφανοῦς καὶ ἱερᾶς ἑβδομάδος, ἐν ἧ ὁ τῆς θείας μυσταγωγίας παρὰ τῆς ἁνῆς σοφίας ἐφήπλωται δειπνος, ἐτελεῖτο προέλευσις **παγαρή** (μετὰ πενήμιων στολῶν) ἐν τῷ λαμπρῷ Παλατίῳ, καὶ τὸ ἐσπέρας ἱερὰ εὐχία ἐν τῷ τρικλίνῳ τοῦ Ἰουστινιανοῦ, εἰς ἣν μετὰ λειτουργίαν συνήρχοντο πάντες οἱ Συγκλητικοὶ περὶ τὴν ἐννάτην ὥραν (ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἥτοι τὴν 5^{ην} Μ. Μ.), ταύτης δὲ συντελεσθείσης, ἀπῆρχοντο πάντες λαμβάνοντες φατλία (λαμπάδας).

Τῷ δὲ ἁγίῳ καὶ τιμίῳ Σαββάτῳ, ἀνοιγόντος τοῦ λαμπροῦ Παλατίου, τελεῖται προέλευσις

δημοσία πρὸς τὴν ἁγίαν Σοφίαν, καὶ ἀλλαττομένης τῆς **ἐνδυτῆς** τῆς ἁγίας Τραπεζῆς (ὁ ἐν λόγῳ τάπης ἀνενοῦτο ἐν πᾶσι τοῖς ναοῖς τῷ μεγάλῳ Σαββάτῳ, ἐν δὲ τῇ ἁγίᾳ Σοφίᾳ ἡ ἀλλαγὴ ἐτελεῖτο διὰ χειρῶν αὐτοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος), εἰσήρχετο ὁ Βασιλεὺς ἐν τῷ σκευοφυλακίῳ, ὅπως παραστῇ εἰς τὴν διανομὴν τῶν **νάρδων** (ἥτοι πυξίδων ἐμπλέων νάρδου. Τὸ νάρδον τοῦτι εὐλογούμενον μετατρέπεται εἰς ἄγιον μῦρον, ἔφερον δὲ πολλοὶ τὰς ἐν λόγῳ πυξίδας ὡς σήμερον τὰς ταμβακέρας. Κατ' ἄλλας περιπτώσεις διενέμεντο ὑπὸ τοῦ Ἀνακτος **τριψίδια**, ἥτοι τρίμματα κινναμώμου, καὶ **ὀσφράδια**, ἥτοι μικραὶ ἀνθοδέσμαι) καὶ ἄλιν ἐπέστρεφε μετὰ δόξης εἰς τὸ Παλάτιον, ἔνθα ἐτελεῖτο αὐθις ἐσπερινὴ εὐχία. Μετὰ δὲ τὴν ἐννάτην ὥραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας, τελουμένης τῆς θείας λειτουργίας ἐν τῷ ναῷ τοῦ Φάρου, ἀπιδύοντο πάντες τὰς ἑαυτῶν στολὰς, καὶ ἡμφιένουντο τὰ σκαραμάγγια, μεθ' ὃ παρετίθετο νέον κλητώριον ἐν τῷ τρικλίνῳ τοῦ Ἰουστινιανοῦ, καταλήγον καὶ αὐθις εἰς τὴν διανομὴν φατλίων ἢ λαμπάδων.

Οὕτω δ' ἀφικνούμεθα τέλος εἰς τὴν ἁγίαν καὶ δεδοξασμένην ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως, ἐν ἧ ὁ χοϊκὸς Ἀδὰμ ἐκ τῆς φθορᾶς πρὸς τὴν ζωὴν ἐπανῆλθε, καὶ λαμπρὰ τις καὶ περίβλεπτος εὐωχία ὑπὸ τῶν Βασιλέων ἡμῶν ἐτελεῖτο. Ὑπεμφαινόντες μυστικῶς τὸ ὕψος τῆς ἱερᾶς Ἀναστάσεως, ἐκ τῶν κάτω καθεδρῶν συνεπήρουντο εἰς ὑψηλὴν τινα καὶ πολὺκυδον τοῦ βήματος θεωρίαν (ἥτοι ἀνῆρχοντο ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ βήματος), καὶ μιμούμενοι τὸν ἀσπασμὸν τῆς ἀληθοῦς τοῦ Χριστοῦ ἀγαπήσεως (ἥτοι τὸν μεταξὺ τοῦ θεοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἀνταλλαγέντα), κατησπάζοντο τὸ ὑπήκοον (ἥτοι τοὺς ἐπὶ τοῦ βήματος πρὸς τοῦτο ἀνερχομένους μεγιστάνες), μεθ' ὃ ἀπῆρχοντο σὺν τῇ λαμπρᾷ Συγκλήτῳ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὴν ἐπίγειον ταύτην Σιών. Ἐνδεικνύμενοι δὲ τὴν περιδόξον τῆς ἡμέρας χαρμονὴν, ἐλαμπροφόρουσι οἱ Ἀνακτες, ἐνελίσσοντες ἑαυτοὺς τοῖς λώροις κατὰ τὸν τύπον τῶν ἐνταφίων τοῦ Ἰησοῦ σπαργάνων, ἐνῶ διὰ τῆς δεξιᾶς μὲν ἤραν τὸ νικητήριον τοῦ σταυροῦ τρόπαιον, καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς τὴν ἐξανάστασιν τῆς χοϊκῆς ἡμῶν οὐσίας (ἥτοι **ἀκακίαν**, σακκίον πληρὲς χροῦς, σύμβολον τῆς Ἀναστάσεως). Τότε δὲ τῷ Θεῷ ἀναφέροντες τὴν θείαν μυσταγωγίαν, μετὰ τὴν μετάληψιν τῶν ἀχράντων μυστηρίων ἐκάλουν τοὺς προκρίτους τῶν Συγκλητικῶν ὡς κοινωνοὺς τῆς χάριτος εἰς σεμνὸν κράμα (ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ παρατιθέμενον), διὸ οἱ δεκατέσσαρες δαιτυμόνες ἔφερον τοὺς λώρους καὶ τὰ χρυσὰ θωράκια.

Περὶ δὲ τὴν μεσημβρίαν τῆς αὐτῆς ἡμέρας παρετίθετο ἡ ἐπίσημος εὐωχία ἐπὶ τῆς ἀποκοπτῆς

τραπέζης τοῦ Χρυσοτρικλίνου, ἔνθα προσήγετο πρὸς τιμὴν καὶ τὸ περιφανὲς κτῆμα τοῦ χρυσοῦ πενταपुरγίου. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ εἰς τὴν τιμίαν τράπεζαν παρεκλήθητο 30, εἰς δὲ τὰς τέσσαρας τῶν καμαρῶν (τὰς ὑπὸ τὰς ἀψίδας) 36 Βεστήτορες, Σηλευτιάριοι, Δρακονάριοι, Σκηπτοφόροι, Σημειοφόροι καὶ Σανατόροι, 18 δέσμι-οι (αἰχμαλώτοι) Ἀγαρηνοὶ ἐκ τοῦ μεγάλου Πραιτωρίου, καὶ 18 Βούλγαροι φίλοι. Ἐκ τούτων οἱ μὲν τῆς χρυσοῦς τραπέζης ἔφερον ἀλλ' ἀξίματα καὶ χλανίδια, οἱ Ἀγαρηνοὶ ἦσαν λευκοφόροι, ἄζωνοι καὶ ὑποδεδεδμένοι, καὶ οἱ Βούλγαροι, ἐκ τῆς τάξεως τῶν Στρατηγῶν λαμβανόμενοι, καὶ κατὰ τὸ δεύτερον μίνσον (τὸ ὀπτόμινσον) εἰσαγόμενοι, ἔφερον τὰ οἰκεῖα σχήματα (ἦ-τοι τὰς ἐθνικὰς ἐνδυμασίας).

Τοιαύτη ἡ ἀρχὴ τοῦ πασχαλίνου δεκαημέρου, ὅπερ ἠκολούθει τὸ ἐξαήμερον τῆς Πεντηκοστῆς, παρεμπιπτούσων ὅμως καὶ πολλῶν ἄλλων εὐωχιῶν, καὶ οὕτω καθεξῆς· ἀλλ' ἀρκούμεθα εἰς ταῦτα, καθ' ὅσον φοβούμεθα μὴ ἐκ τῆς ἀπλῆς ἀναγραφῆς ἔπαθον ἥδη τινὲς τῶν ἀναγνωστῶν ἐκ δυσπεφίας. Ἐννοεῖται ὅτι, κατὰ πάσας ταύτας τὰς περιπτώσεις, τῶν ἐστιάσεων προηγούντο λαμπραὶ προελεύσεις, τῶν Ἀνάκτων ἀπερχομένων εἰς τοὺς διαφόρους ναοὺς, ἐνῶ οἱ τοῦ ἵπποδρομίου δῆμοι καὶ τὰ λοιπὰ πολιτικὰ καὶ στρατιωτικὰ σώματα παρετάσσοντο εἰς διάφορα τῆς πόλεως ἐπιφανῆ μέρη, ὅπως ἀνευφημήσωσιν αὐτοὺς παρερχομένους κατὰ τὴν προδιαγεγραμμένην ἀκτολογίαν. Οὕτω δὲ μετεβάλλετο ὁ βίος ἐκεῖνος εἰς διαρκῆ σχεδὸν παράστα-σιν ἀτελευτήτου μυστηρίου, ἦτοι ἱεροῦ δράματος, ἐν ᾧ πρωταγωνιστοὶ μὲν ἐτύγγανον ὁ Ἀναξ καὶ ὁ Πατριάρχης, τῶν ὑποκριτῶν δὲ τὴν θέσιν κατελάμβανον ὁ πολυτελής κληρὸς, αἱ ἀναρίθμηται χορεῖαι τῶν καταχρύσων Μαγιστάνων, αἱ ἀγέρωχοι τῆς πρωτευούσης λεγεῶνες, καὶ τοῦ Ἰπποδρόμου αἱ ἀβροσίμονες φατρίαί, ἀντιπροσωπεύουσιν τὸν λοιπὸν λαόν. Τὰς προελεύσεις ταύτας λεπτομερῶς περιγράφει ἡ «Βασιλείου τάξις» Βον Α'. Κεφ. ι'. -λθ', καὶ ἀλλαχοῦ.

ΙΒ'.

Τοιαύτη τῶν λαμπρῶν εὐωχιῶν ἡ σειρά, εἰς ἣν ἐκλήθη ὁ Χαράλδης μετὰ τῶν δύο συντρόφων. Εὐθύς δ' ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας ἐξαιρετικῶς ἐτιμήθη, καθ' ὅσον ὑποδειχθεὶς ὑπὸ τοῦ Βασιλέως, ὅπως κατακληθῇ μετὰ τῶν δώδεκα φίλων παρὰ τὴν ἀποκοπτὴν τράπεζαν, εὐρέθη μετὰ τοῦ Ὀρφανοτρόφου Ἰωάννου ἀφ' ἐνός, τοῦ κατὰ βούλησιν τὸ Κράτος ἄγοντος καὶ φέροντος, καὶ τοῦ περιδόξου Στρατηγοῦ Γεωργίου Μανιάκη ἀφ' ἑτέρου.

Ὁ Ἰωάννης, Παφλαγὼν εὐνοῦχος, διετέλει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ῥωμανοῦ πρὶν ἢ οὗτος βασιλεύσῃ. Τούτου δὲ γενομένου, προαχθεὶς κατ'

ἀρχὰς εἰς Πραιπόσιτον, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς Ὀρφανοτρόφον, ἦτοι διευθυντὴν τῶν Ὀρφανοτροφείων, συνεκέντωσεν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ παρὰ δόξου τούτου ἀξιώματος εἰς χεῖρας αὐτοῦ πᾶσαν τὴν ἐξουσίαν, ἣν τοσοῦτον χαλαρῶς διεχειρίζετο ὁ Βασιλεὺς. Ἀνὴρ ἐξωλέστατος, ἀλλὰ περιούστατος, κατέστη ταχέως ὁ πονηρὸς τοῦ Κράτους δαίμων, συνεπικούρους εἰς τοῦτο ἔχων τοὺς τέσσαρας ἀδελφούς, Μιχαήλ, Νικήταν, Κωνσταντῖνον καὶ Γεώργιον. Ἐκ τούτων οἱ δύο τελευταῖοι, καίτοι ποικίλης ἀγυρτείας ἑνοχοι, καὶ μετελθόντες ἄλλοτε τὸν κιβδηλοποιόν, κατεκλίνοντο ἐν τῇ πρώτῃ μετὰ τὴν ἀποκοπτὴν τράπεζαν, καθ' ὃ περιβληθέντες περιφανῆ ἀξιώματα, τοῦ Νικήτα ὑπηρετοῦντος ὡς Δρουγγαρίου τῆς βίγλης, καὶ τοῦ Μιχαήλ διατελοῦντος Δομεστίκου παρὰ τῇ Αὐτοκρατεῖρᾳ.

Περὶ τοῦ τελευταίου τούτου πολλὰ ἐθρυλοῦντο. Ἀνὴρ νεαρὸς καὶ εἰς ἄκρον εὐειδής, ἀλλ' ἐξ ἐπιληψίας πάσχων, περιβλήθη τὴν ὑπηρεσίαν ἐκείνην, τὴν ἐπιφέρουσιν διαρκῆ συγχρωτισμόν, ἐπὶ σκοπῇ καταχθονίᾳ, ὡς ἔλεγον τοῦλάχιστον οἱ μεμνημένοι, οἵτινες προσέθετον μάλιστα ὅτι ἡ σκευωρία ἐπέτυχε, καὶ ὅτι ἡ φιλήδονος Ἀνασσα, ὑπὸ δαιμονιώδους καὶ μηχανικοῦ καταληφθεῖσα πρὸς τὸν νεανίαν ἐκεῖνον πάθους, διετέλει ἀπὸ τινος εἰς ἐρωτικὰς σχέσεις, ἀποτελούσας τὴν ἀληθῆ βῆσιν τῆς ἰσχύος τοῦ Ὀρφανοτρόφου. Ταῦτα γνωρίζων ὁ Χαράλδης, εὐχερῶς διέγνω τὸν Μιχαήλ, ἀπέναντι αὐτοῦ κατακλινόμενον, ἔκ τε τοῦ λεπτοφυοῦς αὐτοῦ κάλλους καὶ τῆς καταχρύσου, ἀλλὰ πως θηλυπεποῦς περιβολῆς.

Ὁ δὲ Μανιάκης ἦν εἰς τῶν περιφανεστέρων Στρατηγῶν τοῦ Βουλγαροκτόνου, ὅστις, καθαιρεθεὶς ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Η', ἀνεκλήθη ὑπὸ τοῦ Ῥωμανοῦ, καθ' ὅσον ὁ Βασιλεὺς οὗτος καί-τοι ἄλλως μέτριος, ἐθεράπευσεν οὐχ ἦττον πολλὰ τῶν ὑπὸ τοῦ προκατόχου διαπραχθέντων ἀτόπων. Τὴν περιέργειαν τοῦ Χαράλδου ἐπέσυρε πρὸς τούτοις ὁ μετὰ τὸν Μανιάκην καθήμενος, ὅστις ἔφερε παρὰ δόξως τὸ μοναχικὸν σχῆμα· ἀλλ' ἐρωτήσας ἑμαθεν, ὅτι ἦν οὗτος ὁ Νικηφόρος Ξιφίας, ὁ δαφνοστεφὴς τῶν Βουλγάρων νικητῆς, ὅστις ἐξορισθεὶς εἰς Ἀντιγόνην, ζῶντος ἔτι τοῦ Βασιλείου, τοσοῦτον πικρῶς συνησθάνθη τὸ ἀδίκημα τοῦτο, ὥστε ἀπέκρουσε πᾶσαν νέαν ὑπηρεσίαν, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν μονὴν τοῦ Στουδίου.

Ἐν τούτοις, τοῦ Ὀρφανοτρόφου ἐπιδείξαντος ἀμέσως τῷ Χαράλδῳ καταφανῆ ἀπέχθειαν, ἴσως διότι ἐφοβεῖτο τὰς φιλαρέσκους τῆς Ζωῆς διαθέσεις, ὁ ἥρως ἡμῶν κατὰ τε τὸ συμπόσιον καὶ μετ' αὐτὸ συνδιελέχθη ἰδίως μετὰ τοῦ Μανιάκη καὶ Ξιφίου, παρ' ὧν πολλὰ ἤκουσε περὶ τῆς τότε τῶν πραγμάτων καταστάσεως.

Καὶ ὁ μὲν Μανιάκης, ὑπερασπίζων τὸν Βασιλέα, ἐξύμνει τὰς ὀλίγας αὐτοῦ ἀγαθὰς πράξεις, τὴν κατάργησιν τοῦ ἀλληλεγγύου, τοῦ ἐπαχθεστάτου ἐκείνου φόρου, καθ' ὃν οἱ ἐπιζώντες ἀπέτιον τοὺς δασμοὺς τῶν ἐν πολέμῳ πεσόντων, ὡς καὶ τὴν διὰ γενικῆς ἀμνηστίας τῶν φυλακῶν ἐκκένωσιν. Ἀλλ' ὁ Εἰφίας ἀπ' ἐναντίας δριμύως κατὰ τοῦ Ῥωμανοῦ ἐπιτιθέμενος ἐξετίθει πῶς οὗτος κατεσπατάλησε τὰ δημόσια χρήματα, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἰδιωτικῶς χρεὴ ἀποτίων, καὶ ἀφ' ἑτέρου, οὐ μόνον διπλασιάζων τὴν ὑπέρογκον ἥδη ἐπιχορήγησιν τῆς μεγάλῃς ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς νκοὺς μέγιστα παρέχων ποσὰ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας αὐτοῦ τε καὶ τοῦ πενθεροῦ.

— Ἰσως ἔχεις δίκαιοι, ἀπῆντα ὁ Μανιάκης, ἀλλ' ὁπωσδήποτε ἡ θέσις ἐβελτιώθη· πολλοὶ τῶν ἀρχαίων Μεγιστάνων ἀνεκλήθησαν καὶ τακτικῶς διεξάγονται τὰ τῆς διοικήσεως.

— Τακτικῶς λέγεις; ἀντέκρουσεν ὁ Εἰφίας; Καὶ λησμονεῖς τὰς τοῦ παρελθόντος χειμῶνος ἀσχημίας; Τὴν ἐξορίαν τῆς βασιλίδος τῶν Βουλγάρων, Ζωστῆς ἀναδειχθείσης ὑπὸ τοῦ Βασιλεῖου, τὴν τύφλωσιν τοῦ υἱοῦ αὐτῆς, τὴν φυλάκην τοῦ νικητοῦ τῶν Πετσενέγων Κωνσταντίνου Διογένους, τὴν μαστίγωσιν ἐν δημοσίᾳ τοῦ ἐπιφανοῦς Εὐσταθίου Δαφνομήλη, τοῦ τοσούτου ἐν Βουλγαρίᾳ διαπρέψαντος, καὶ τῶν τριῶν ἐγγόνων τοῦ Μιχαὴλ Βούρτζη, ἰδίως δὲ τὴν ἐκ τῶν ἀνακτόρων ἀποπομπὴν καὶ εἰς τὸ «Πετρίον» καθαιρεῖν τῆς βασιλοπαιδοθεοδώρας.

— Σκληρὰ βεβαίως τὰ μέτρα ταῦτα, ἀλλ' ἀναγκαῖα ὡς ἐκ τῆς ἀνακαλυφθείσης συνωμοσίας. Ἐπρόκειτο, νομίζω, περὶ καθαιρέσεως τῆς Ζωῆς καὶ στέψεως τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς.

— Τοῦτο ὑπῆρξεν ἡ πρόφασις, ἀλλ' ἄπληθυσκοφαντία τῶν ἀγυρτῶν, ὅφ' ὧν ὡς βρέφος διαπαιδαγωγεῖται ὁ Βασιλεὺς.

— Ἰσως, ἀντεῖπεν ὁ Μανιάκης, μὴ πλειότερον ἐπιμένων. Ἐν Συρίᾳ τότε μαχόμενος ἀγνοῶ τὰ καθ' ἑκάστην.

Ἐκ τούτου δὲ δοθείσης τῆς ἀφορμῆς περιστρέφη ὁ λόγος εἰς τὰ στρατιωτικὰ τῆς τελευταίας διετίας γεγονότα. Τοῦ Νικηφόρου Φωκᾶ τὰς πλείστας τῆς Συρίας καὶ Φοινίκης πόλεις ἀνακλήσαντος, ὁ Ἰωάννης Τσιμισκῆς ἐξετίθει τοῦ Κράτους τὰ ὅρια μέχρι Δαμασκοῦ· ἀλλ' ὁ Βασιλεὺς, κατατρυχόμενος ὑπὸ τε τῶν ἐμφυλίων στάσεων καὶ τοῦ μακροῦ πρὸς τοὺς Βουλγάρους ἀγῶνος, ὀλίγον προσέσχεν εἰς τὴν ἐφάν, ἐκ τούτου δ' ἐπωφελοῦμενοι οἱ Ἀραβες, ἐμελέτησαν ἀποστασίαν, ἣτις ἐξεργάγη ὄντως ἐπὶ Κωνσταντίνου, καὶ διεδόθη τάχιστα, καθ' ὅσον ἐλαχίστην ἀπαντῶντες ἀντίστασιν, τὴν τε ὑπαίθρον χώραν ἐδήρουν καὶ τὰ φρούρια ἐπόρθουν.

Ἐν τούτοις τοῦ στρατηγοῦ τῆς Ἀντιοχείας

Μιχαὴλ Σπονδύλη φωραθέντος ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ ὡς ὅπως ἀναξίου, καὶ δικαίως ὑπὸ τοῦ Ῥωμανοῦ καθαιρεθέντος, προεχειρίσθη διάδοχος αὐτοῦ, ἀντὶ ἑνὸς τῶν δοκίμων στρατηγῶν, ὁ ἐπ' ἀδελφῇ τοῦ Βασιλέως γαμβρὸς Κωνσταντίνος ὁ Καραντηνός, ἀνὴρ μέτριος· τὸ δὲ χεῖριστον συνεστράτευσε καὶ αὐτὸς ὁ Ἀναξ, πλήρης φροῦδων περὶ τῆς ἰδίας ἀξίας ὀνείρων.

Εἰς Φιλομήλιον τῆς Φρυγίας, ὅπου κατηλύσθη μετὰ πάσης τῆς δυνάμεως, εὗρεν ὁ Ῥωμανὸς ἀναμένοντας Σαρακηνούς Πρέσβεις ἐκ Βεβρόιας (Χαλεπίου), οἵτινες κομίζοντες πλοῦσια δῶρα, ἐξελιπάρουν τὴν ἀνοχὴν τῶν γενομένων, καὶ ἀπεδέχοντο τὴν προτέραν δούλωσιν καὶ δασμοφορίαν Ἀνέλπιστον ἦν τὸ εὐτύχημα τοῦτο, μαρτυροῦν ὅτι ζωηρὰ διετηρεῖτο εἰσέτι παρὰ τοῖς Ἀραβῶν ἡ μνήμη τῶν θριάμβων τοῦ Φωκᾶ καὶ Τσιμισκῆ· διὸ καὶ οἱ κράτιστοι τῶν Στρατηγῶν συνέστησαν τὴν ἀποδοχὴν τῶν προτάσεων, τοσούτῳ μᾶλλον καθ' ὅσον ἐπέκειτο τὸ θέρος, ὅτε σπανίζει τὸ ὕδωρ ἐν τῇ ἐφᾶ, καὶ οἱ μὲν Ἀραβες εἰθισμένοι τυγχάνουσιν εἰς τὰ ἐγγώρια θάληνη καὶ τοὺς φλογμούς, ἐνῶ οἱ Ῥωμαῖοι, καθ' ὃ παρνοπλῖται, πληπαθῶς ἔχουσι πρὸς τὴν ὥραν. Ἀλλ' ὁ Βασιλεὺς, ζηλώσας τῶν προλατόχων τὰς δάφνας, καὶ νομίσας εὐχερῇ τὸν θρίαμβον κατὰ τῶν δειλιώντων ἐκείνων ἐχθρῶν, εἰσβάλλει, παρὰ τὰς φρονίμους συμβουλὰς, εἰς Συρίαν· ἐκεῖ δὲ κυκλωθεὶς, ἡττάται ἡτταν δεινήν, ἥτις ταχέως προσέλαθε τὰς διαστάσεις πανωλεθρίας, καθ' ὅσον ὁ στρατὸς αὐτοῦ, κοιλιακῶ νοσήματι συσχεθεὶς (πρόκειται πιθανῶς περὶ τῆς χολέρας) καὶ διψῇ κακωθεὶς, ἐνῶ ἀτάκτως ἐφευγε πρὸς τὴν Ἀντιόχειαν, προτεβλήθη αἰφνης καὶ πάλιν ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν, οἵτινες τοὺς πλείστους τῶν τεταλαιπωρημένων ἐκείνων ἀπέσφαζαν, καὶ αὐτὸν τὸν βασιλέα μικροῦ δεῖν συνελάμβανον.

Τὰ δεινὰ ταῦτα ἐμετρίασεν ὁμῶς κατὰ τι περιφανῆς τοῦ Μανιάκη ἐπιτυχία. Ὀκτακόσιοι Ἀραβες, ἐκ τῆς νίκης ἐπανκαμπτοντες, ἀφίχθησαν πρὸ τῆς πόλεως, ἣν ἐφρούρει, καὶ ἀπήτησαν τὴν παράδοσιν, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐξορμῶν, κατασφάττει πάντας τοὺς πολεμίους, κυριεῖει τριακοσίας καμήλους μετὰ τῶν λαφύρων, καὶ ἀποταμῶν τὰς ῥῖνας καὶ τὰ ὅτα τῶν πεσόντων, κατὰ τὸ οἰκτρὸν ἔθος τῆς ἐποχῆς, προσάγει τὰ πάντα εἰς τὸν Βασιλέα, ὅστις φθὰς εἰς Καππαδοκίαν, διέτριβεν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Φωκᾶ.

Καίτοι δὲ ταῦτα καταφανῶς ἐμαρτύρουν ὅτι ἡ τοῦ Βασιλέως ἡττα ἀπέρριψεν ἐκ μόνῃς τῆς ἀπειρίας αὐτοῦ, ὁ Ῥωμανὸς ἐθεώρησε συμφερότεραν τὴν ἀπόδοσιν τῆς καταστροφῆς εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ θείου, διὸ καὶ πρὸς ἐξευμένισιν αὐτοῦ, ἅμα εἰς Βυζάντιον ἐπιστρέψας ἐξωνήσατο τὸν οἶκον Τριακονταφύλλου τινός, ὃν μετεσκέυασεν εἰς μονὴν ἐπ' ὀνόματι τῆς Θεοτόκου,

συντρίψας, ἐπὶ τῇ προφάσει ταύτῃ, καὶ κακώσας τὸ ὑπήκοον, διὰ τῆς μετακομιδῆς τῶν ὑλῶν. Συγχρόνως δὲ ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ κατελάμπρυνε τὰ κιονόκρανα τῆς μεγάλης ἐκκλησίας καὶ τῆς Παναγίας τῶν Βλαχερνῶν. Πάντες γνωρίζουσιν ὅτι ὁ μέγας Ναπολέον, μετὰ τὴν ἐν Μόσχᾳ πανωλεθρίαν, διέταξε τὴν ἐπιχρύσωσιν τοῦ θόλου τῶν Ἀπομάχων, ἐπίσης ὅπως ἀποσπάσῃ ἐκ τῆς προσφάτου συμφορᾶς τὴν προσοχὴν τοῦ εὐτραπέλου παρисиανοῦ ὄχλου· παροιμιώδης δὲ ἀπέμεινεν ἡ ἀποσταλεῖσα τότε διαταγή: Dorez le dome des invalides. Ὁ Γάλλος Καίσαρ ἠγνόει βεβαίως ὅτι ἀντέγραφε τὸν ἡμέτερον Ῥωμανόν, ἀλλ' οὐδὲν τὸ καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον.

Καὶ ταῦτα μὲν κατὰ τὸν Κερδηνόν· ὁ δὲ Γλυκάς, ὁ πᾶν σχεδὸν σπουδαῖον γεγονός συνοδεύων διὰ παραδόξου τινὸς καὶ δεισιδαίμονος μυθεύματος, προστίθῃσιν ὅτι τὴν ἐν λόγῳ καταστροφὴν προανήγγειλεν, οὐ μόνον — «χύσις ἀστέρος ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς, καὶ ὄμβρων ἐπίκλυσις, τῶν ποταμῶν ἐκχυθέντων, καὶ τῶν κοίλων πελαγισάντων, ὡς ἀποπνιγῆναι σχεδὸν πάντα τε τὰ ζῶα καὶ τοὺς καταβληθέντας καρπούς τῇ γῇ» —, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐξῆς τεράστιον. Περί τὰς ὑπαιρέας τοῦ ὅρου Κουζινᾶ, ἐν τῷ θέματι τῶν Θρακησίων, ὑπῆρχε διαυγής τις πηγὴ, ἐν ᾗ αἰφνης ἠκούσθη — «φωνὴ τις οἰκτρὰ μετὰ ὀδυρμῶν καὶ οὐαί, καὶ θρήνος παρεμφερὲς ὀλοφυρμῷ γυναικῶν· καὶ οὐχὶ ἄπαξ ἢ δις, ἀλλ' ἀπὸ Μαρτίου ἕως Ἰουνίου καθ' ἡμέραν καὶ νύκτα· ἐπιόντων δὲ τινων ἐπὶ τὸ κατασκοπῆσαι τὸν τόπον, ἀλλαχού μετέπιπτεν ἡ ὀλοολυγὴ, τοῦτο δέ, ὡς εἴκοι, προεμήνυε τὴν ἀτυχίαν ἐν κοίλῃ Συρίᾳ».

Συνεπεία τῶν ἐν λόγῳ γεγονότων ὁ Μανιάκης διωρίσθη Κατεπάνω τῆς κάτω Μηδίας, ὅπου ἐξηκολούθησε γενναίως κατὰ τῶν Μωαμεθανῶν ἀγωνιζόμενος, ἀλλ' ἀφ' ἐτέρου ἀνεδείχθη Δομέστικος τῶν σχολῶν ὁ Συμεών, πρῶτον ὑπηρετῆς τοῦ Κωνσταντίνου Η', καὶ στρατηγός Ἀντιοχείας ὁ ἐπίσης ἄσματος Νικητάς· ἐπῆλθε δὲ ταχεῖα ἡ φυσικὴ συνέπεια τῶν σφαλμάτων τούτων, καθ' ὅσον ἀμφότεροι οἱ ἐν λόγῳ ἀπόλεμοι ἄνδρες ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν κατετροπώθησαν. Τότε δὲ μόνον σωφρονήσας ὁ Βασιλεὺς, ἐξέπεμψεν εἰς Συρίαν τὸν Πρωτοσπαθᾶριον καὶ μέγαν Ἐταιριάρχην Θεόκτιστον, ὅστις ἐπανειλημμένως ἔτρεψε τοὺς ἐχθροὺς, παρέσχεν ἀρωγὴν εἰς τὸν φίλον Ἐμίρην τῆς Τριπόλεως, καὶ τοσοῦτον ἠνώρθωσε τὸ ἀξίωμα τοῦ Κράτους, ὥστε ὁ Ἐμίρης τῆς Βερροίας ἐπεμψε πρὸς τὸν Ῥωμανόν τὸν ἴδιον υἱὸν Ἀμερ μετὰ δώρων λάμπρων, ἐξαιτούμενος τὴν εἰρήνην, καὶ τοὺς προτέρους φόρους ὑπισχνόμενος. Πράγματι δ' ἀποσταλεῖς εἰς Βερροίαν ὁ Πρωτοσπαθᾶριος Θεοφύλακτος ὁ Ἀθηναῖος, ἐβεβαίωσε τὰς σπονδάς.

(Ἐπ' αὐτῇ συνέχεια).

ΚΛΕΩΝ ΡΑΓΚΑΒΗΣ

Ἐκδίδεται κατ' αὐτὰς συνταχθέν ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Ι. Πανταζίδου ἐντολῇ τῆς Ἀκαδημαϊκῆς Συγκλήτου τὸ *Χρονικὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανεπιστημίου*, περιέχον ἐν ἐκτάσει καὶ ἐξ αὐθεντικῶν πηγῶν τὰ κατὰ τὴν σύστασιν καὶ τὸν πεντηκονταετηρίαν αὐτοῦ. Ἐκ τοῦ πολυτελίδου τούτου συγγράμματος δημοσιεύομεν τὸ περὶ τῶν ποιητικῶν ἀγῶνων κεφάλαιον εὐμενῶς παραχωρηθέν ἡμῖν ὑπὸ τοῦ γράψαντος.

ΟΙ ΠΟΙΗΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Ἀγῶν Α. Σ. Πάλλη.

Ὁ πρῶτος ἀνathέσας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τὴν ἐπιμέλειαν ποιητικοῦ ἀγῶνος εἶνε ὁ ἐν Τεργέστῃ *Αμβρόσιος Στ. Πάλλης*, ὅστις ἐπιθυμῶν νὰ κινήσῃ τὴν ἀμιλλαν εἰς προαγωγὴν τῆς νεωτέρας ἐλληνικῆς ποιήσεως, ἐν ἔτει 1850 κατέστησεν ἀγῶνα ποιητικόν, ὁρίσας χιλιόδραχμον μὲν τὸ γέρας, κριτὰς δ' αὐτοῦ καθηγητὰς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἡμέραν τῆς ἀνακηρύξεως τοῦ ἀριστεύσαντος τὴν 25 Μαρτίου. Καὶ προεκηρύχθη μὲν ἐγκαίρως ὁ ἀγῶν, ἔγεινε δὲ ἡ κρίσις ὑπὸ τῶν καθηγητῶν Φ. Ἰωάννου, Ι. Βενθόλου, Ἀλ. Ρ. Ραγκαβῆ, Κ. Παπαρηγοπούλου καὶ τοῦ Πρυτάνεως Μισ. Ἀποστολίδου, ἀπαγγελλθεῖσα κατ' ἐξαιρέσιν ἐκεῖνο τὸ ἔτος οὐχὶ τὴν 25 Μαρτίου, ἀλλὰ τὴν 20 Μαΐου, ἡμέραν τῶν γενεθλίων τοῦ Βασιλέως Ὁθωνος, καὶ ἐκ τῶν δέκα εἰς τὸν ἀγῶνα πεμφθέντων ποιημάτων δύο ἐκρίθησαν τὰ ἐξέχοντα, τὸ Μεσολόγιον τοῦ Γ. Ζαλακώστα, καὶ ὁ *Στράτης Καλοπίχειρος* τοῦ Σ. Α. Κουμανοῦδη. Εἰς τούτους δὲ ἤθελον ἐξ ἴσου διανεῖμῃ τὸ γέρας οἱ κριταί, ἀν' ἡ ἐντολὴ τοῦ ἀγωνοθέτου δὲν ἦτο εἰς ἓνα μόνον νὰ δοθῇ. Ὅθεν τὸ μὲν χιλιόδραχμον γέρας ἀπενεμήθη εἰς τὸν ποιητὴν τοῦ Μεσολογίου, ἔπαινος δὲ δημοσίᾳ εἰς τὸν τοῦ Στράτη. Ἀπηγγέλη δὲ ἡ κρίσις πανηγυρικώτατα ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἀπαρόντων μὲν πολλῶν καὶ γερουσιαστῶν καὶ βουλευτῶν καὶ ἄλλων πολλῶν ἐνδόξων καὶ ἐπισήμων ἀνδρῶν, ὁμογενῶν τε καὶ ἀλλογενῶν, καταγλαΐζοντος δὲ τὴν ὁμήγυριν ταύτην καὶ τοῦ φιλομούσου βασιλέως, οὐκ ἀπαξιώσαντος καὶ στέφανον δάφνης ἐπιθεῖναι ἰδίᾳ χειρὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀριστέως, ἀνευφημούντων ἀπάντων τὸν ἀθλοθέτην οὐχ ἥττον ἢ τὸν ἀριστεῖα, ὅς μετὰ τοῦ στεφάνου καὶ τὸ ἔπαθλον τῶν 1000 δραχμῶν ἐκεῖ ἐκομίσαστο» (λόγ. Μισ. Ἀποστολίδου 1851, σ. 21).

Τὸ ἀκόλουθον ἔτος προκηρυχθέντος πάλιν τοῦ ἀγῶνος, ἐκ τῶν ἐξ πεμφθέντων εἰς αὐτὸν ποιημάτων διεκρίθησαν μὲν δύο, ἀλλ' οὐδέτερον ἐκρίθη ἄξιον τοῦ βραβείου. Μετὰ δὲ τὴν ἐκθεσιν τῆς ἐπιτροπῆς τὴν ἀπαγγελλθεῖσαν τὴν 25 Μαρτίου, ζωηρὰ συζήτησις ἠγέρθη ἐν τῇ δημοσιογραφίᾳ περὶ τῆς ἀξίας τῶν ποιημάτων καὶ τῆς κρίσεως τῆς ἐπιτροπῆς, καὶ δὴ καὶ περὶ